

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale, || In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec-||catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

XXXII. V. teneatur Parochus subditorum suorum Confessiones, non solùm in Quadragesima, sed etiam extra eam, quoties scilicet illi confiteri velint, audire.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

Caput VI. De Ministro

do duo fratres de licentia Prælati peregrinantur, possunt se mutuò absoluerè, etià cum peruenerint ad alium Episcopatum.

Quæstio Potèstne curam animarũ habens, an-
XXX. tequàm sit Sacerdos, commissionem eligendi Confessarium dare?

Respõsio. **P**OTEST, vel hoc nomine, quia titulum habet.

Quæstio Potèstne excõmunicatus Parochus fa-
XXXI. cere copiã eligendi Confessarium?

Respõsio. **N**on potest, quia commissio illa est actus iurisdictionis, qua caret excõmunicatus, probabilè tamen est, commissionem talem legitimè factã, superueniente postea excõmunicatione, durare, quia illum actũ fecerat legitimè.

Quæstio Tenetũrne Parochus subditorum suo-
XXXII. rum Cõfessiones non solũ in Quadra- gesima, sed etiam extra eam, quoties scilicet illi confiteri uelint, audire?

Respõsio. **D**ubium non est, quin Parochus subditorum suorum Cõfessiones eo tempore, quando uidelicet ipsi cõfiteri tenentur, utpote semel in Anno, & in articulo mortis ne-

tis necessariò audire cogatur. Sed & extra illos casus necessitatis plurimum congruit, decetq; Parochum, ne hac in parte ouibus sibi commissis vllò vnquam tempore dèfit, aut in se aliquid iure merito desiderari patiatur. Idque probatur.

PRIMO ex parabola Talentorum, quæ seruis erant commissa; vbi seruus, qui non reddidit Domino talentum, reprehèditur, & in tenebras exteriores eiici iubetur. Talis videtur Parochus, cui Dominus potestatem spiritualem simul & curam ouium cõmisit, vt illis Sacramenta ministraret. Nec videtur satisfacere Parochus, si tempore necessitatis solùm ea ministret; quia hoc non est talentum acceptum Domino cura vsura reddere, si non vltra tempus necessitatis aliquid Domino lucrifecerit. Matth. 26.

SECUNDO, non minùs tenetur Parochus suis subditis in spiritualibus provide- re, quàm tenetur pater carnalis suis filiis in temporalibus: Vtriq; enim cura commissa est; huic corporis; illi verò animæ subditi: Sed carnalis pater non solùm tenetur filiis ministrare cibum necessarium ad hoc, vt filius ad debitam magnitudinẽ perueniat; igitur & Parochus tenetur, non solùm tempore necessitatis Sacramenta suis subditis ministrare, sed etiam extra huiusmodi necessitatem, vt anima ad debitũ, & cõueniens perueniat spirituale augmentũ.

TER.

Caput VI. De Ministro

TERTIO, quia subditus habet ius petendi à Parocho suo, quoties velit, ut eum in Confessione audiat; & eidem confesso, Sacramentum Absolutionis impendat: Igitur è contrà Parochus tenebitur subdito hoc Sacramentum ministrare, quoties requiratur. Patet totum à simili; quia si vxor habet ius petendi à marito, quoties velit, debitum coniugale, & è contrà maritus toties tenetur eidem postulanti reddere, vbi non adfit legitima excusatio. Quidni & Parochus ad quilibet subditi necessitatem teneatur impendere Absolutionis Sacramentum.

QUARTO, idem probatur ex obligatione, qua Parochus ratione officij eidem iniuncti, tenetur sollicitus esse pro ouibus eidem commissis, iuxta illud Ezechielis: *Vz Pastoribus Israël, qui pascebant semetipfos, nōne greges à Pastoribus pascuntur? Lac comedebatis, & lanis operiebamini. Et sequitur: Quod infirmum fuit, non consolidastis: quod agrotum, non sanastis; quod confractum est, non alligastis; & quod perierat, non quassistis &c.* Ex quibus colligitur, Parochos obligatos esse pascere gregem eis commissum, non solum quando sunt in necessitate, sed extrà, si aliqua ovis sit confracta, si agra &c.

Igitur cum peccator confractus sit, & agrotus per peccatum à se commissum, sequitur Parochum non excusari à peccato mortali, si

Ezech. 34.

tali, si quoties petierit subditus sanari, & cōsolidari, Sacramentum Pœnitentiæ ab eodem petitum non minifretur.

POSTREMO comprobatur, quia si Parochus non habet legitimam excusationem negandi Sacramentum, videtur agere contra charitatem proximi, cū præferat suam quietem corporalem, tanto bono spiritali proximi, quantum ex tali Confessione esset illi euenturum; imò fortè per Confessionem à peccato ad gratiam resurgeret virtute Sacramenti, ad quam cordis Pœnitentia, quam habet, illi non sufficit. Et ita negatio huius Sacramenti illi cederet in perniciem animæ. Multò rectiùs itaque faciet, si quocunq; tempore subditis suis peccata sua cōfiteri volentibus, semper se promptum & paratissimum exhibuerit; quàm suis intentus negotiis, pœnitentē neglexerit; nisi fortè causis magni momenti impeditus, pœnitentem audire nequeat. In quo casu facilis esse debet in concedenda facultate, alteri confitendi.

Qualisnam Confessarius esse debet?

CONFESSARIO, vt rectè & securè suo fungatur officio, quinque necessaria sunt.

PRIMO, scientia, vt à non peccatis peccata & mortalia in communi, vel ex genere à venialibus discernere queat; in quibus tamen

Quæstio
XXXIII.

Responsio.